

Familier skulle være i Leiligheden. Det kan heller ikke forlanges overfor danske Skippere, og er vist heller aldrig blevet forlangt af dem. Jeg tvivler paa, at nogen Skipper, selv om han har været fraværende paa en længere Tur paa eet eller to Aar og havt sin Familie med sig, derfor stryges af Valglisten. Den samme Betragtningssaaade har man saa ment ogsaa at maatte gjøre gjældende overfor fremmede Skippere. Man har sagt: De have maatte deres Familie ombord, og det kan ikke forlanges, at de skulle etablere deres Familie her. Overfor Ugifte falder dette Spørgsmaal jo bort. Det vil imidlertid ses, at det for enhver Fremmed er en overordentlig let Sag at komme til at seile under dansk Flag, og hvis man ikke fra Dyrighedens og Registreringskontorets Side havde søgt at lægge de Vedkommende lovlige Hindringer veien, saa vilde det være gaaet endnu videre. Det er først gradvis gaaet op for de Fremmede, hvor særdeles nemt de kunne komme til at seile under dansk Flag og særlig drive Fiskeri paa dansk Søterritorium. I de senere Aar er der oftere blevet talt om at opbhelpe Fiskeriet, og det skulde gjøre mig meget ondt, om man skulde blive træt i saa Henseende. Jeg erindrer, at der ved en tidligere Leilighed er faldet den Udtalelse fra den høie Regjering, at der tales saameget om Fiskeriet, at det næsten bliver trættende, men Sagen er den, at der vel er blevet talt meget derom, men ikke er blevet gjort saa forstræffelig meget, og hvad man har gjort f. Ex. for at faae Vaadbehaane etablere, er en yderligere Opfordring til for Fremmede at komme her, hvor de med største Lethed kunne etablere sig blot ved at betale en Ubetydelighed for en Leilighed. Derved bliver denne Tale om, at Fiskeriet udelukkende tilkommer danske Undersaatter, en Illusion. Skjøndt jeg ikke kjender de fremmede Landes Lovgivning i saa Henseende, nærer jeg aldeles ingen Tvivl om, at hvorledes end Lovene ere affattede, vil man forstaa at vise enhver Dansk bort, som vilde komme til en fremmed Havn og bære sig ad paa samme Maade, som de Fremmede ganske ugenert gjøre her hjemme. Altsaa, vor Lovgivning paa dette Omraade er meget mangelfuld, men Grunden til, at vi have stillet denne Forespørgsel til den høitærede Justitsminister, er den, at vi ikke have anset det for umuligt, at man ad administrativt Veie kunde raade Bod derpaa. Det kan jo kun den høitærede Justitsminister besvare. For mig staar det som meget rimeligt, at man kunde forklare Bestemmelserne i Loven af 13de Marts 1867 om fast Ophold paa en saadan Maade, at de Fremmede dog ikke uden videre kunne sætte sig ud derover, f. Ex. naar man forlangte som Betingelse for at faae Ret til at seile under dansk Flag et saarigt Ophold, eller at den Vedkommende skal have tilkjendegivet sin Hensigt paa en saadan Maade, at det maa anses for utvivlsomt, at han vil tage fast Ophold her, f. Ex. ved at kjøbe en Eiendom — og det maatte da ikke være

et Proformakjøb — eller ved at etablere en Høvednæringsvei, og i saa Henseende kunde man sætte f. Ex. et Aar, eller hvilken Grændse Administrationen nu maatte anse for passende. Men den ligefremme Gliden over i danske Statsborgers Rettigheder ved en Handling, der hører til de allerletteste at foretage, forekommer det mig maa kunne afhjælpes ad administrativt Veie, og derfor have vi stillet Forespørgslen til den høitærede Justitsminister.

Jeg maa, som jeg nævnte, særlig omtale de svenske Fiskere. Det er jo aldeles utvivlsomt, at der har hersket et gjensidigt Fiskeri paa de aabne Kyster, og den høitærede Justitsminister udtalte for et Aars Tid siden, da en lignende Sag var for, at, medens han var paa det Reue med, at andre Fremmede ikke havde Ret til at fiske paa dansk Søterritorium, var det gjensidige Fiskeri paa de aabne Kyster tolereret af de respektive Regjeringer i Sverig og Danmark. Hvor langt denne Rettighed strækker sig, er naturligvis ingenlunde paa nogen Maade bestemt, saaledes at der kunde være en Veiledning i de enkelte Tilfælde. De Svenske have enkelte Steder fiske under vore Kyster, ja mange Steder kan man sige, og vi have i Drefund fiske ved deres Kyst, og vi have en saa overveiende Interesse i Drefunds fiskeriet, at der selvsølgelig ikke kan være Tale om fra svensk Side at etablere et Gjensidighedsforhold, som kun gjælder Drefund. Derfor mødte jeg og mange Andre os i sin Tid den Dagsorden, der blev stillet her i Thinget, og som efter min Mening desværre beroede paa en Fiktion, ved at etablere Forhold, der ikke fandt Sted, thi Interessen fra svensk Side var i den Grad krænkter, idet man vilde indskrænke det til Drefund, hvor vi alene have Interessen, at alene af den Grund kunde jeg ikke stemme for denne Dagsorden. Et Andet er, at, som Forholdene nu ere, hvor de Danske kun benytte Drefundets Kyster paa svensk Side til Fiskeri, men de svenske kunne gaa i Land overalt, ikke alene paa Drefundets Kyster, naar det ikke formenes dem af Grundeierne, er det et Forhold, der ikke forekommer mig ganske overensstemmende med danske Undersaatters Interesse, og som derfor burde ordnes paa en mere hensigtsmæssig og for os mere rimelig Maade ved en Traktat. Det forekommer mig rimeligt, men Spørgsmaalet ligger jo paa en Maade udenfor den herværende Forespørgsel. Hvad det aabenbare Fiskeri paa dansk Søterritorium angaar, hvor Fremmede ikke have søgt at fiske sig en Ret, ved at foretage en eller anden ubetydelig Handling, er der ingen Tvivl om, at de bør vises bort, og i saa Henseende er der snld Overensstemmelse mellem alle Vedkommende, og Rigsdagen har jo ogsaa paa Finantsloven bevilget Midler til, at en Kanonbaad er bleven udsendt til de mere indre danske Væskyster, men ogsaa til de mere indre danske Farvande. Det vilde være meget beklage-